

ולא יוכל לו. כן יהיה לפסיד. וכמו שזרחה שמש
לרפאותו כן יזרח לנו השמש של משיח ויגאלנו
בב"א. ונה"ג נוג רק בטורים ולא בטמ"ס.
ובמשל"מ פ"ח ה"א חמ"א כ' בשם הרשב"א ו' ס'
בבשר אדם נוג איסור גה"ג וכ' בשפה"מ דאזיל
לשיטתו דבשר אדם מותר מה"מ. כמ"ש הה"מ
בפ"ב ה"ג חמ"א בשמו. אבל להרמב"ם שם דבשר
אדם אסור מה"מ בפשה. הוי כמאמא ואין ג"ה
נוהג. ועי' במגמת מיון בזה. והפס"ג סי' ס"ה
במ"ז סק"ד כ' כמו דאיתא בחולין ק"ג ב' באבר
מה"מ חלקו בחון פסור. אף באכל בכדי אכילת
פרס פסיר כיון דחידוש דמאטרף גידן ועלמות
אין בו רק חידוש דוקא באכל בב"א. אי"ב בנה"ג
ודאי חידוש דאין בגידן בכ"ט א"כ רק בב"א
ולא בכא"פ פ"ש. ומאמתי בדרוש וחידוש להגר"א
בליקוטיו של חולין נשאר דבר זה בלפ"ג. ועי'
בפנ"ח מזה קס"א שהקשה דמחולין משמע אם
חידוש הוא רק בב"א ולא בכא"פ. ובזנח"ס ד"ע
פ"א מבואר כיון דחידוש הסבירא דאפילו ביותר
מכא"פ ג"כ מאטרף ונשאר בקש"א. ובאמת קדמו
בזה בשו"ת חתם סופר או"ח סי' ק"ה. ותי'
שמעתיא דחולין ס"ל סתם אכילה בכזית, והלמ"מ
דסני בלירוף כא"פ. ובחידוש אין בו רק חידוש
ובני בב"א. ובזנח"ס ס"ל סתם אכילה בכ"ש.
והלמ"מ דעכ"פ לריך שיאכל כזית בכא"פ. ובחידוש
סני לכה"פ בלירוף כל היום פ"ש :

ובחתי"ס שם הפיר בדבר חדש. אחאי לא
אחרין רובו כטלו. ואם לא יחי'
הטם אלא רק רוב כוס נמי יחי' ילא, ומה לי
אם יש כל כוס והוא שותה רוב או אם לא
נמלא רק רוב כוס, וכ' דל"ש רובו כטלו רק מתוך
כולו, דמסנהדרין ילפינן דבני רוב מתוך כל אכל
אם לא נתוודעו רק רוב הסנהדרין אינו כלום
וכן פשרה הוי עדה. ואם חיעוס לא שמעו קדיש
וברכו נמשך המיעוט אחר רוב, אבל אם לא
נתוודעו פשרה אינו כלום. וכן לאכול פחוס משיעור
או לסבול בפחות ממ' סאה ולימא רובו כטלו
לא שמענו פ"ש. ובאמת ברע"ב פ"ח מ"ג מנגעים
משמע כן, אבל חרש"י נזיר נ"א ב'. ד"ה בעי
לא משמע ק. ועי' בס' לקח טוב מהגר"י ענפול
ו"ל כלל י"ב מ"ש בזה, ובשו"ת שם אריס יו"ד
סי' י"ג :

ובברר"פ סי' ס"ה הביא שמנקר א' הרע"ש
העולם שגיד הנשה הוא גיד אחד
שאינו נמלא רק בבחמות זכרים ולא נקבות.
והכו"פ הראה לו בסמ"ג ש"י ג"ה נוג בזכרים
ונקבות

ולא יוכל חמו מה שראוי לו לעבוד ולכן השמש
שקפה ב' שעות שלא בטונתה והמלאכים שחמונים
אז נגרשו מעבודתה. זרחה עמה ב' שעות מקידם
ובאו מלאכים אלו לשרת ולנהוג החמה. וא"כ אז
שקפו ב' שעות הם מלאכי דין ולא הי' רפואה
לכל העולם. וזלח יעקב ש"י לו רפואה וגם
במה"ד ניגל ולכן כ' וזרח לו השמש לו לבדו
פס"ה ועי' ס' תולדות יוסף. ודברי יוסף בזה.
ובספר דברי יאיר כ' עפ"מ בסוכה כ"ס א'.
בשביל ד' דברים חמה לוקה וא' מהם על ב'
אח"ס שנשפך דמם באחד, ועי' בפ"ב חמ"ס ד"א.
ורבקה אמרה למה אשכל שניכם ביום א'. ודח"ל
דביום שימית יעקב ימות פשו. ושפיר אחר
התאבקות כ' וזרח לו השמש דאם הי' יעקב נהרג
מהמלאך, אז גם עשו סי' מת אז וחי' נשפך דם
ב' אח"ס ביום אחד. והולך להיות חמה לוקה.
אבל עכשיו שניגל יעקב משו"ה וזרח לו השמש :

(ג) **גיד**. עי' ראב"ע דנה"ג מחמקף מאבר
הזרע עמ"ש בדבריו ביערות דבש
ח"ב דרוש ד' ועי' בהגהות בית שאל על משניות
פנ"ה במשנה בסני נא' אלא שנתבן במקומו ערע"ב
כשסידר משה הכורה כ' המקרא בזה על המעשה
וכ"כ רש"י. ותמהני שהתורה הי' כתובה בחרוס
אלפים שנה קודם שנברא העולם וחלילה לחמה
שיסדר התורה אח"כ שנית. והר"ם בפסח"ש השכיל
בזה. וכ' שהתורה אף מה שנחנה לאברהם א"ל
לקיים מלד מלות אברהם שקודם מ"מ רק מפני
שלמשה ניתנה פ"ש. ועמל"מ פ"י ה"ז מתלכים
בשם חרדי ויפ"ת ובזה נראה מ"ש ביומא כ"ח
אין מאברהם יקם ונממר. אחר רבא תנא
מאברהם נמר. ואינו מובן במה נחלקו ולפי כר"ס
א"ש דר"י אחר מאברהם לא נממר שמלות אלו
מליון ממשה מהר סיני. ורבא מחלק בגוף המלה
לקיים רק מלד משה. אבל פרמי המלה כגון זמן
תפלה או זמן מילה זה נוכל ללמוד מאברהם.
וז"ש תורה לזה לנו משה מורשה, וסינו שמלד
משה אלו מליון. וזה לדעתי מ"ש במדרש שמשה
אחר לפני ה' שחא משלמות לא יחי' נאמר התורה
משמי והשיב ה' זכרו תורת משה עבדי. וסינו
שלא יקיימו רק מלד משה :

ורייני גה"ג מבוארים בר"מ פ"ח חמ"א, ויור"ד
סי' ס"ה אף אכתוב איזה הפרות :
המיון במלוא ג' כ' המעט שהוא רמז אף שישראל
יחי' בגלות. יחי' בקומים שלא יאבדו ויגאלו כמו
המלאך שנלחם עם יעקב היה שרו של עשו